

10.

De spin en de vlieg

Het was een doodgewone ochtend. De spin was een web aan het maken tussen de stam van een eikenboom en een tak. Hij hing overal draden, van boven naar beneden, van links naar rechts, hij haakte ze aan elkaar vast, maakte lussen, knipte en plakte. Daarna sprong hij een paar keer op het net alsof het een trampoline was, om de stevigheid te testen, en herstelde hij waar nodig. Even later was het web helemaal klaar.

De spin nam plaats aan de rand ervan en wachtte.

Hij moest een hele tijd wachten, maar rond de middag vloog er eindelijk een vlieg in het web. De vlieg bleef aan de draden vastplakken. Hij probeerde zich los te rukken, hij trok, draaide en fladderde alsof zijn leven ervan afhing, maar hij kon niet ontsnappen. Hij keek bang om zich heen en verstijfde toen hij de spin zag zitten.

De spin veerde op en liep over de draden naar de vlieg toe.

De vlieg kromp ineem van angst. Hij sloot zijn ogen, prevelde iets, zette zich schrap.

'Hela, dag vlieg!' zei de spin.

De vlieg was verrast. Voorzichtig deed hij zijn ogen weer open.

'Hoihoi!' zei de spin nu harder.

'Ha... hallo', stamelde de vlieg.

'Alles goed?'

'Wat?' kon de vlieg alleen maar uitbrengen. Wat een vraag, dacht hij, natuurlijk niet.

'Mooi weer, hè, vandaag', zei de spin. 'Dat zonnetje, heerlijk toch!' Dat is hij dus van plan, besefte de vlieg plots: me eerst even aan het lijntje houden, en dan genadeloos toeslaan.

'Weet je toevallig wat voor weer het morgen wordt?' vroeg de spin. 'Het konijn sprak van bewolking.'

De vlieg schudde kort met zijn hoofd.

‘Dat zien we morgen dan wel’, zei de spin lachend, alsof hij een grapje maakte.

Er viel een stilte.

De vlieg werd er bang van. Zou hij nu toeslaan? Was dit het moment?

‘Zeg, heb je het al gehoord van de olifant?’ sprak de spin. ‘Hij heeft zijn teen gebroken toen hij tegen een boom aan liep. Hij hinkt nu door het bos. De pechvogel.’

‘Hm’, zei de vlieg alleen maar.

‘En het schijnt dat de ezel en de pony weer ruzie hebben’, ging de spin verder. ‘Het is toch ook altijd wat met die twee.’

De spin zweeg weer even.

‘Maar goed,’ zei hij plots, ‘ik sterf van de honger!’

De vlieg verstijfde. Hier eindigde het.

Hij zag hoe de spin opstond, en sloot zijn ogen...

Toen voelde hij tot zijn grote verbazing dat de spin hem losmaakte. ‘Het was fijn praten met je!’ sprak de spin doodleuk. ‘Kom zeker eens terug, ik hang hier nog een paar dagen.’

En terwijl de vlieg hem verbijsterd nakeek, verliet de spin het web en liep hij langs de boomstam naar beneden, op zoek naar een maaltijd die nog heel even niet wist dat hij een maaltijd was.

De vlieg bleef nog een tijdje op het web zitten peinzen en vloog dan weg.

Toen hij de volgende dag weer in de buurt passeerde, zag hij de spin eenzaam aan de rand van zijn web zitten. Hij wilde verder vliegen, maar bedacht zich, maakte rechtsomkeert en vloog recht in het web.